

BATALJONSBLAD VAN II - 4 R.I.

Maandag 17 Juni. 1946.

Redactie : Ritmeester H.E.R. Rhodius, 1e Luitenant K. Cote,
Soldaat 1e Kl. C.H. v.d. Vlucht, Soldaat A.J. Wonder.

- 0 -

MEDEDELING.

Zeer tot ons leedwezen was het ons, door wachtdiensten en ziekte, niet mogelijk dit rouwnummer eerder te laten verschijnen.

De Redactie.

- 0 -

't Is zoo moeilijk voor me om me volledig te realiseeren, dat ik een "in memoriam" moet schrijven over onzen kameraad Goudsbloem.

Alles is zoo snel gegaan. Ongeval met doodelijken afloop en nu is hij reeds begraven.

Volgens onze menschelijke berekening had hij, met zijn vele idealen en talenten, nog zoo veel kunnen doen, en bereiken. Maar zijn taak is afgelopen. God heeft hem afgeroepen van zijn post. Hij had genoeg gedaan. Ik denk nog aan de ontroerende begrafenis en vooral aan de aangrijpende toespraak van den veldprediker Ds v.d. Windt. Ja, inderdaad. Wij mogen alleen herinneringen ophalen, maar begrijpen doem we dit plotseling verscheiden nog niet. Wij zijn dikwijls zoo jeugdig - overmoedig en denken niet aan ziekte of ongeluk en over sterven willen we helemaal niet spreken.

Goudsbloem is niet meer. Zijn zonnige humeur, dat de humor in 't leven en in het doen en laten van die wereld van groote en kleine menschen zag, moeten we missen. Wat had hij een liefde voor 't Bataljon. Altijd was hij bereid om zich te geven als het in 't belang van het bataljon was. Wat hebben we gelachen om zijn rake teekeningen op papier maar ook op de witte muren. Naast zijn militaire plichten gaf hij zijn gaven en krachten ook nog aan de Kennemerband.

Ja, dat was het. Hij wilde iets zijn voor anderen. Hij wilde zich helemaal geven en zijn talenten gebruiken om voor anderen iets te zijn. We staan stil bij dit graf en vragen stormen op ons af. Waarom?

Waarom moest deze jongen ontvallen aan zijn ouders, wier trots hij geweest moet zijn. Waarom aan zijn verloofde, die in stilte reeds plannen zal hebben gemaakt voor den toekomst. Waarom aan ons, de kleine Kennemergemeenschap in den vreemde. Juist hij, die zooveel gaf aan ons en een prikkel was door de volle bereidheid van zijn vrijwilligerschap. Waarom? Wij zijn stil en weten geen antwoord. Alleen God weet dit. Een ding weten wij heel zeker. Ons is ontvallen een kameraad in den waren zin des woords, eerlijk, serieus, ongekunsteld: een vrijwilliger, die wist wat van hem verlangd werd. Zijn taak is volbracht.

Laten we allen een oogenblik stil staan bij zijn graf en ons afvragen: Deden wij wat van ons gevraagd werd. Zijn wij wel echt bereid alle consequenties van ons vrijwilligerschap te dragen, d.w.z. te zorgen, dat we goede soldaten zijn, die bereid zijn onszelf uit te schakelen en alles te zijn voor anderen, onze kameraden, doch ook voor ons land en volk. Niet alleen in woorden maar ook in daden.

De naam Goudsbloem wordt met eere toegevoegd aan de naamlijst van de dooden van het Kennemerbataljon tijdens deze expeditie. Zijn compagnie, het bataljon, zijn persoonlijke vrienden en de vrienden in de band zullen hem missen. Maar zijn persoon zal onder ons blijven voortleven als een lichtend voorbeeld voor ons allen en als een aanklacht tegen allen, die het niet zoo nauw nemen met hun vrijwilligerschap. Hij zal blijven voortleven als een van de mede - bouwers van 't Kennemerbataljon.

Onze gedachten gaan uit naar de ouders en verloofde in 't moederland. Wij, die hem kenden, beseffen, wat dit verlies voor hen moet beteekenen. Mogen zij die troost vinden, die noodig is om dit te dragen.

Goudsbloem, wij vergeten je niet.

Rust in vrede.

Majoor van Kammen.

- 0 -

Goudsbloem.

Wij, officieren en minderen van het Kennemer bataljon, staan hier om je heen als een groot gezin, om afscheid van je te nemen.

Hedenmorgen ging als een schok door het Bataljon het bericht dat je bij een auto - ongeval om het leven was gekomen.

Goudsbloem, jij bent met ons bataljon naar Indie gekomen omdat je het je tot een plicht rekende, te zijn daar waar Holland je noodig had.

In de voor ons bataljon zoo moeilijke tijd van wachten voor we tot een intensieve uitvoering van die taak kunnen overgaan heb je ons dikwijls afleiding en vreugde gebracht met jouw muziek, tot op de meest afgelegen wachten.

En nu, nog nauwelijks aan je eigenlijke taak begonnen, dit ongeval, dit einde.

Goudsbloem, we missen je noode bij de muziek en in onze gelederen, maar wees er van overtuigd, dat je in onze herinnering zult voortleven.

En als ons Bataljon zijn taak heeft volbracht en straks weer terug zal zijn in Holland, dan zullen we nog dikwijls denken aan jou, die we hier in Indie achterlieten.

Goudsbloem, rust in vrede.

Majoor v.d. Meer.

- 0 -

GELEZEN PSALM 90 : 1 t/m 12

Voor de tweede maal staan we aan het graf van een kameraad, op tragische wijze uit ons midden weggerukt.

Goudsbloem had vele gaven van geest en van hart ontvangen, welke hij gaarne aan zijn kameraden ten goede deed komen.

Wij verheugden ons daarover en voelen nu een zwaar verlies. Hoeveel te zwaarder moet dit wel zijn van zijn familie.

Dit jonge leven heeft "in den morgenstond gebloed, des avonds werd het afgesneden". Bij dit feit houdt alle menschelijke wijsheid op.

Maar Goudsbloem zelve bezat de hogere Wijsheid, welke niet geleerd kan worden in de scholen, maar bij God. De Wijsheid was het geheim van zijn geloof en zijn levensblijdschap.

Zij moge ook de troost zijn voor zijn nabestaanden.

Ook wij willen bij deze groeve de bede van de Psalm overnemen:

"Leer ons alzoo onze dagen tellen, dat wij een wijs hart bekomen".

- 0 -

Ds. v.d. Windt.

IN MEMORIAM WILLEM GOUDSBOEM.

Het tragische lot, dat onzen vriend en soldaat Goudsbloem getroffen heeft, doet ons nog steeds onnatuurlijk aan.

De ouders, zuster en verloofde, die velen van ons bekend zijn, waren de eersten, die onze gedachten vervulden.

Mieke, die 14 Juni haar verjaardag had, kreeg het bericht waarschijnlijk die datum.

Wij weten wat voor een plaats zijn Ouders en verloofde in het hart van Willem innamen.

Het is des te tragischer om daar ver van het Vaderland en allen, die men liefheeft, zoo'n ongeval te krijgen, terwijl niemand de juiste toedracht kan verhalen.

In de loop der jaren hebben wij hem leeren kennen en waardéeren als een jongen met een open karakter, een goed vriend, voor wie niets te veel was.

Zijn muziek en teekeningen hebben ons vaak afleiding gebracht en vermaakt.

Goudsbloem had ook zijn sombere oogenblikken en dan waren allen, die hem kenden, met raad en daad aan zijn zijde om hem te helpen.

Nu is hij van zijn zorgen verlost en gaat een nieuwe groote reis aanvangen naar het Onbekende Land waar Vrede heerscht.

Dat hij ruste in Vrede.

Pol. Cdt. 1e Pel.

Lt. K.J. Metz.